

so povsodi kos angleškim četam. V decembru in januarju je bilo skupno nad 600 večjih in manjših bojov. Anglija s svojimi sedanji vojaškimi sredstvi nikakor ne bo premagala Burov. Le dva načina sta, ki bi mogla zlomiti bursko premoč; prvo bi bilo, ko bi Angleži i nadalje dobivali konje iz vseh mogočih delov sveta, in pa izključevanje zdravnikov od burskih taborišč. Če bodo velesile še dalje mirno gledale, da se bodo kratile Burov najsvetejše pravice mejnarnega prava, potem bi pač ne bilo čudno, ko bi konečno oslabela burska moč. Ko bi se v tem oziru ne odpomoglo Burov, pride vprašanje o konjih še le v drugi vrsti v poštev. V nemškem državnem zboru se je govorilo tudi o posredovanju evropskih velesil. Posamni govorniki so naglašali, da je sramota za Nemčijo, da ne more dobiti nobene velesile, s katero bi nastopila nasproti Angliji ter jo prisilila, da prične mirovna pogajanja.

Dopisi.

Od Sv. Ilja v Slov. gor. (Repnika ni več.) No, kaj je pa že spet novega v Št. Ilju? Vprašali boste začudeno cenjeni čitatelji »Slov. Gospodarja«. Le potrpljenje, vse pride na vrsto. — Naznaniti vam moram, da znani pristaš »Südmarke«, Repnik, ni več župan v Cirknici. Torej lansko leto je padla županska krona poličkemu Reiningerju z glave, a letos se je podrl županski stolec Repniku. Cirkniški Slovenci pač ne žalujejo za svojim »rihtarjem«, a v skrbeh so si, če si pri padcu ni preveč potolkel svojih pristno nemških kostij. Gospod Repnik, ali Vam je »rihtarska« kronica zlezla raz Vašo modro glavico, morda iz strahu pred »bindišarskim gesindlom«? No, ne žalujte preveč, sicer dobite še »hipohondrijo«; saj itak g. Höltschl pretaka za Vašim imenovanjem bridke solze, da žaluje celo tako močno, da ga niti vest ne more utolažiti, da bo »baron« v. Pistor minister postal. Mi pa kličemo: vsaka sila do vremena. Radovedni smo pač tudi, kake krokodilove solze bode točil ptujski »Štajerc« za Repnikovim županovanjem. Saj je Repnik edini njegov tukajšnji oboževalec in razširjevalec. Najbrže bode natisnil posebno »parte« za »rihtarijo« Repnikovo. Omeniti še moram tudi, da je bil padli Repnik jako hud nasproti nekemu slovenskemu obrtniku šentiljskemu, ker se je le-ta udeležil narodne veselice bral.

Sedaj te hočem še enkrat potresti in izpustiti.

In prijel ga je za lase, ga mikastil, da mu je kar glava odletavala sem in tje, ter mu nazadnje priloži par vročih, krepkih zaušnic. Med tem zdravljenjem je pa stokal Lorenc:

«Gospod hudobec, milost, milost! — Tisočkrat prosim za milost! — Nato se zgrabi hudobec za vejo ter z divjim vriskom spleza na lipo. — Ubogi tatič pa spusti jerbas ter beži domov, kolikor so mu pripuščale upehane kosti.

Ko je Lorenc odšel, splezal je Aleš z lipe; Rok je prišel ravnokar k njemu; in smejala sta se tako, da sta se kar valjala po tleh. Nato sta odšla v vas.

Drugi dan so našli ukradene reči pri »treh lipah«; ljudstvo ni moglo razumeti te čudne reči. — Lorenc pa nekaj dni ni bilo nikjer videti — reklo se je, da je bolan. — Prihodnjo nedeljo stopil je Lorenc k spovednici, kjer se je dolgo pomudil. Od tistega časa se ni dotaknil tujega blaga; tu in tam je še bilo časi slišati, da je zmanjkalo te ali one reči, in vsikdar se je pripisalo na račun ubogega spokornika.

Tako so pripovedovali rajni dedek. Mi otroci smo si njihov nauk globoko k sreči vzeli, in tudi jaz ponovim: »da bi le vsaki tat bil tako temeljito ozdravljen, kot je bil ta, potem bi se kmalo odvadil grešiti zoper sedmo božjo zapoved!«

društva dne 2. febr. t. l. Izjavil je, da on tiste, ki zahajajo med — — — ne bode podpiral z naročili. Dobro, g. Repnik, te Vaše besede si bomo dobro zapomnili. Usojamo pa si, Vas le vprašati, kje se zbira največji »gsindl«, v slovenski družbi, ali pa nekje drugod? G. Repnik, morda Vam ni znano, v čigavi gostilni se slučajno v njo prislemu gostu zabavlja čez izgovorjeno slovensko besedo, ter na vse mogoče načine izziva in hujska čez Slovence? Vedeli bi Vi morda tudi za krčmo, iz katere že kar iz navade lete na mirne, mimogredoče narodnjake, zares klafarska, pobalinska izzivanja, da, včasih celo — kamenje.

Čudimo se, kako zamore človek, kakoršen je Repnik, biti tako napolnjen s srdom napram rodnim svojim bratom, edino katerim se ima zahvaliti za svoje premoženje. Ko je zvedel, da priredi naše bralno društvo 2 febr. veselico v narodni gostilni vrle gospe Muršec, ga je to razkačilo tako, da, ko je ista gostilničarka prosila pri njem za dovolitev godbe, jej je isto prošnjo odbil. Hudo mušneži sicer trdijo, da zategadelj ni dovolil godbe, ker je hotel, da se po celi občini žaluje za njegovimi prašiči; a mi smo si pa stvar drugače razlagali. — Tako imamo torej sedaj šentiljanje celo svojega ministra in spe ter enega »exbürgermajstra« več. — Na ne ravno veliko veselje »Štajerc« Vam moram tudi poročati, da je edini naročnik zraven Repnika, nek mladenič, poslal tega lažnjivega ptujskega kljukca nazaj. Jako smo veseli, da šteje naša župnija sedaj samo jednega »Štajerc« naročnika, poleg na stotine broječih »Gospodarjevih« in »Našega Doma«. Prihodnjič spet kaj več.

Od Sevnice. (Čudno uganko) nam hoče staviti neki hvale in spoštovanja vredni gospod iz Sevnice. Te uganke še Vi, gospod urednik, ne rešite, ako Vam je jaz rešene tiho na ušesa ne povem. Ne vem, kaj poreče k temu naša tržka inteligenca? Ona bi to uganko lahko rešila, ko bi le znala in pa hotela.

Kako bodo neki naši kmetje to uganko reševali? Oni jo pa bodo vedeli zopet drugače rešiti. Rekli bodo, kaj je tega treba, to bi ta gospod lahko sam rešil, saj ni zastoj, saj ima pomagace, naj ž njih pomočjo to uganko prerešeta in jo reši sam, mi je ne moremo. In občinski reveži se bodo kislno držali, ko bodo to uganko reševali, a oni je ne bodo rešili, kakor tudi uganka njih ne.

No, pa kaka je vendar ta uganka, me boste že radovedno vprašali, zdaj Vam je še ne povem. Kakor rečeno, stavil jo bo, ali staviti nam jo hoče neki gospod iz Sevnice, kojega pa jaz na tem mestu prosim v imenu vseh kmečkih občanov, da to uganko umakne, ker sčasoma mu jo bomo že pomagali mi rešiti. — Vam, gospod urednik, bom tiho na uho povedal, ta gospod nima desne roke dovolj krepke. Ima sicer desno roko, ki je tudi dobro zavarovana pri občini, pri okrajnem zastopu, pri »Slaviji« in še pri več drugih zavodih. A kljub temu je opešala in ž njo gospod sam. Pa to bi se dalo ozdraviti, treba bi jo bilo le pri enem zavodu zavarovati, pa bi bolje služila. Potem bi pa gospod gotovo nam ne stavil tiste uganke in nam bi ne bilo treba si z njo glave beliti, ker bi bila s tem rešena. Kaj bo s to uganko, Vam bo že še povedal Ževestekdo.

Ponikva ob juž. žel. (V obrambo.) Znani dopisnik iz Ponikve je zopet skrpucal v »Slov. Narodu« dopis, ki po svoji vsebini pač v jasni luči kaže g. pisca, oziroma gospode okoli že imenovanega časopisa.

Cenjeni čitatelji se še gotovo spominjate onega članka, v katerem smo pisali o našem bralnem društvu, kako je zanemarjeno; a to le vsled malomarnosti g. predsednika itd. Iz vsega, kar smo tamkaj rekli, ste pač lahko razvideli, da nismo brez vzroka pokrtučali g. predsednika; nismo se namenili danes obširneje baviti z vprašanjem o predsedniku, dodamo le še: da pač pomilujemo moža, ki

se daje tako voditi od ljudi, ki so mladi in neizkušeni.

«Narodov» dopisnik piše: »Društvo bi že uspevalo, da pa se mora presaditi na ugodnejša tla, in da se je bralno društvo sploh preživelo.« O seveda! Kaj ne vi dopisnik, tedaj bi vam bilo društvo povolji, da bi imeli vi in še nekateri vaši kimovci v njem prvo besedo? No, povemo vam že danes, da je vaši komandi že davno odzvonilo. Nadalje pišete: »Da kmetje pač zastran tega ne hodijo čitati, ker se bojijo »objedljivega psa« in še nekih kljepetulj.« — Resnici na ljubo pa vemo, da je pač nekaj malomarnosti med našimi čitatelji; a da bi se bali »objedljivega psa«, je pa grda laž. Res pa je, da ni v našem župnišču in obližju nobenih psov!

Koga ste torej vi dopisnik v svoji, sicer le šibki izobrazbi hoteli nazivati z imenom te hude živali? — Sicer se le zvijajte kakor hočete, pravica vas že dohiti! Kar se pa tiče tistih kljepetulj, konstatujemo: da si je pač isti dopisnik že davno zaslužil zlato kolajno! Zastran občutne kazni pač moramo pribiti, da isti dopisnik naj le popred pred svojimi pristaši pomete, potem še le more komu kaj predbacivati. Več ponkovskih faranov.

Sv. Krištof pri Laškem trgu. Ni še dolgo, ko je celjska »žaba« regljala, češ, občinski odbor Sv. Krištofa je po večini »Fortschrittler« to je »naprednjaški« pa res je — samo ne po njenih mislih — kajti, da gre odbor »naprej«, je pokazal v seji 2. sušca, ko je enoglasno sklenil protestirati zoper nečuten predlog Stürgkhov odstraniti slov. celjske gimnazije. Le eden je bil nasproti, torej »Zurückschrittler« — nazadnjak — a ko je videl, da so vsi roke vzdignili — se je vdal, misleč, »zoper veter je težko pihati« — »naj pa ostane pri starem!« Zakaj pa ni predlagal ta gospod, da bi se kaka nemška šola, ki jih je dosti nepotrebnih, odpravila? Le, kar je za Slovence dobro, to naj gre v kot?! — Zato pa slava odboru, ki je vendar enkrat sprevidel, slava g. županu, ki je sam ta predlog stavil in s tem lep vzgled dal, da si moramo sami pomagati!

Slavni odborniki! Če so vas že vaši nasprotniki imenovali naprednjake, pokažite, da res greste naprej — ali naprej v »slovenskem prepričanju«, ne pa da bi klečplazili nazaj, kakor rakovi v svoje luknje! Potem bo vaša in cele občine čast rešena!

Rezolucija ali sklep se glasi: Velespoštovanemu gospodu, gospodu Franju Robič-u, drž. poslancu itd. na Dunaju. — Občina Sv. Krištof pri Laškem trgu je sklenila enoglasno v obč. seji 2. sušca 1902 sledečo rezolucijo zavolj slov. gimnazije v Celju:

«Odbor izreka svoje ogorčenje nad nezaslišano krivico, da nam hočejo vzeti v Celju slov. gimnazij in zahteva odločno, da se nam kmetom ista gimnazija zajamči, da ostane, ker je Celje za nas spodnjestajerske prebivalce najbolj prilično, da še zamoremo dati svojih otrok v šolo; mi plačamo več davkov, kakor Nemci, zakaj ne bi imeli vsaj te malenkosti za našo požrtvovalnost? Maribor je nam tuj in predaleč, mi le v Celju si zamoremo preskrbeti olajšanje v naših, tako težkih, kmečkih razmerah! Zato prosimo, da se nam celjski gimnazij slov. ohrani! — O d b o r.»

Naj bi tako storile tudi druge občine, tabor v Žalcu bo odobril njih sklenitve in nemogoče je potem, da bi nam bilo vzeto, kar se je tako težko pridobilo za vaše in vaših otrok otroke!

Na delo slovenske občine celjskega in brežiškega okraja!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politični shod v Jarenini. Važen političen shod bo prihodnjo nedeljo, dne 9. marca v Jarenini. Poročal bo poslanec Ro-